

BRITNEY
SPEARS

THE
WOMAN
IN ME

BRITNEY SPEARS

THE
WOMAN
IN ME

NEDERLANDSE EDITIE

DE OFFICIËLE AUTOBIOGRAFIE
VAN BRITNEY SPEARS

KOSM • S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

KOSM • S

www.kosmosuitgevers.nl

kosmos.uitgevers

kosmosuitgevers

Oorspronkelijke titel: *The Woman in Me*

Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books, een imprint van Simon & Schuster, Inc., New York

Copyright © 2023 by Britney Jean Spears

Tweede druk, oktober 2023

Voor de Nederlandstalige uitgave:

Copyright © 2023 Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Titel: *The Woman in Me - Nederlandse editie*

Ondertitel: *De officiële autobiografie van Britney Spears*

Vertaling: Sander Buesink, Marian van der Ster, Karina van Santen en Joost Zwart

Boekverzorging: Asterisk², Amsterdam

Omslagfoto: Herb Ritts/Trunk Archive

Omslagontwerp: Terry Jonathans, gebaseerd op een ontwerp van Lisa Litwack

Deze Nederlandse editie is tot stand gekomen dankzij een overeenkomst met Gallery Books, een onderdeel van Simon & Schuster, Inc., New York

Kosmos Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

ISBN 978 90 4392 634 8

ISBN e-book 978 90 4392 635 5

NUR 661

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes & Bisseling LiteraryAgency.

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, online-publicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever kan echter aansprakelijk gesteld worden voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten van derden zo goed mogelijk te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich tot de uitgever wenden.

PROLOOG

Als kind dwaalde ik uren in mijn eentje door de stille bossen achter ons huis in Louisiana, en zong dan liedjes. Buiten zijn gaf me een gevoel dat ik leefde, maar ook van gevaar. Toen ik klein was, hadden mijn vader en moeder constant ruzie. Mijn vader was een alcoholist. Thuis was ik meestal bang. Buiten was dan misschien niet echt de hemel, maar het was mijn wereld. En of je het nou de hemel of de hel noemt, hij was van mij.

Voor ik weer naar huis ging, volgde ik altijd een pad naar het huis van onze burens, door een mooi aangelegde tuin en langs een zwembad. Ze hadden er een rotstuint vol kleine, zachte keitjes die de warmte vasthielden en heerlijk warm aanvoelden op mijn huid. Dan ging ik op die stenen liggen, keek omhoog naar de hemel, voelde de warmte van onderen en van boven en dacht: ik kan mijn eigen weg vinden in het leven. Ik kan mijn dromen waarmaken.

Als ik zo stil op die keien lag, voelde ik God.

Kinderen opvoeden in het Zuiden van de VS ging in die tijd vooral om respect hebben voor je ouders en je mond dichthouden. (Tegenwoordig is het omgekeerd en gaat het meer om respect hebben voor je kinderen.) Je moest het altijd eens zijn met je ouders. Hoe erg het ook werd, je hield je mond, en als je dat niet deed, zwaaide er wat.

In de Bijbel staat dat je tong je zwaard is.

Mijn zingen was mijn tong en mijn zwaard.

Mijn hele jeugd heb ik gezongen. Ik zong mee met de autoradio op weg naar dansles. Ik zong als ik verdrietig was. Zingen was voor mij iets spiritueels.

Ik ben geboren in McComb, Mississippi en ging daar ook naar school, maar ik woonde in Kentwood, Louisisana, veertig kilometer verderop.

Iedereen kende iedereen in Kentwood. Deuren gingen nooit op slot, het sociale leven speelde zich af rond de kerk en tuinfeestjes, kinderen werden in matchende kleren gestoken en iedereen kon met een geweer overweg. De voornaamste historische bezienswaardigheid in de streek was Camp Moore, een trainingsbasis van de Confederatie, gebouwd door Jefferson Davis. Elk jaar worden er in het weekend vóór Thanksgiving re-enactments uit de Burgeroorlog opgevoerd; de aanblik van in militair uniform geklede mensen betekende dat de feestdagen eraan kwamen. Ik hield van die tijd van het jaar: warme chocolademelk, de geur van de open haard

in onze woonkamer, de kleuren van de herfstbladeren op de grond.

We woonden in een klein stenen huisje met groenge-streept behang en een houten lambrisering. Als kind ging ik naar de snackbar, reed op skelters, speelde basketbal en zat op een kleine christelijke school in McComb die de Parklane Academy heette.

De eerste keer dat ik echt ontroerd was en de rillingen langs mijn ruggengraat gingen, was toen ik onze huishoudster hoorde zingen in het washok. Ik deed meestal de was en het strijkwerk thuis, maar in tijden dat het ons financieel beter ging, huurde mijn moeder iemand in om te helpen. De huishoudster zong gospelmuziek, en het was alsof ik letterlijk wakker werd in een totaal nieuwe wereld. Ik zal het nooit vergeten.

Sinds dat moment zijn mijn verlangen en passie om te zingen steeds verder gegroeid. Zingen is magisch. Als ik zing, ben ik helemaal mezelf. Dan kan ik zuiver communiceren. Als je zingt, hanteer je niet langer de taal van 'Hoi, alles goed?'. Je bent in staat om dingen te zeggen die veel dieper gaan. Zingen voert me mee naar een mystieke plek waar taal er niet meer toe doet, waar alles mogelijk is.

Ik wilde niets liever dan uit die alledaagse wereld gehaald worden en me mee laten voeren naar dat rijk waar ik me zonder nadenken kon uitdrukken. Als ik alleen was met mijn gedachten, vulde mijn hoofd zich met zorgen en angsten. Muziek maakte een eind aan die onrust, gaf me zelfvertrouwen en nam me mee naar een zuivere plek waar ik me precies zo kon uitdrukken als ik gezien en gehoord wilde worden. Zingen bracht me in aanraking met het goddelijke. Zolang ik zong, bevond ik me half buiten de wereld. Ik kon in de tuin aan het spelen zijn, net als alle kinderen, maar mijn gedachten en gevoelens en verwachtingen waren ergens anders.

Ik deed erg mijn best om alles er zo uit te laten zien als ik wilde dat het eruitzag. Ik nam mezelf heel serieus als ik bij mijn vriendin in de tuin malle video's maakte bij liedjes van Mariah Carey. Toen ik acht was, zag ik mezelf als regisseur. Niemand in mijn dorp leek dat soort dingen te doen. Maar ik wist hoe ik me de wereld voorstelde, en ik probeerde dat te verwezenlijken.

Artiesten maken dingen en spelen rollen omdat ze willen ontsnappen naar verre werelden – en ontsnappen was precies wat ik nodig had. Ik wilde wonen in mijn dromen, mijn prachtige denkbeeldige wereld, en als het even kon nooit aan de werkelijkheid denken. Zingen overbrugde de werkelijkheid en de fantasie, de wereld waarin ik leefde en de wereld waarin ik dolgraag zou willen wonen.

Tragedie zit bij ons in de familie. Mijn tweede naam heb ik van mijn vaders moeder, Emma Jean Spears, roepnaam Jean. Ik heb foto's van haar gezien en ik begrijp waarom iedereen zegt dat we op elkaar lijken. Hetzelfde blonde haar. Dezelfde lach. Ze zag er jonger uit dan ze was.

Haar man, mijn grootvader June Spears Sr., mishandelde haar. Jean verloor een baby toen hij pas drie dagen oud was. June stuurde Jean naar Southeast Louisiana Hospital, een in alle opzichten verschrikkelijk gesticht in Mandeville, waar ze lithium kreeg toegediend. In 1966, op haar eenendertigste, maakte mijn grootmoeder Jean een einde aan haar leven met een geweer op het graf van haar zoontje, iets meer dan acht jaar na zijn dood. Ik kan me geen voorstelling maken van het verdriet dat ze moet hebben doorstaan.

Als mensen in het Zuiden over mannen als June praten, zeggen ze dat hij 'met minder geen genoeg nam', dat hij een 'perfectionist' was, dat hij 'een zeer betrokken vader' was. Ik zou het waarschijnlijk wat straffer verwoorden.

Als fervent sportliefhebber liet June mijn vader trainen tot ver voorbij het uitputtingspunt. Elke dag moest mijn vader na zijn basketbaltraining nog honderd keer op de basket schieten voor hij naar binnen mocht, hoe moe en hongerig hij ook was.

June was politieagent bij het Baton Rouge Police Department en kreeg uiteindelijk tien kinderen bij drie vrouwen. Voor zover ik kan nagaan, heeft niemand één goed woord te zeggen over de eerste vijftig jaar van zijn leven. Zelfs in mijn familie werd beweerd dat Spears-mannen meestal niet deugden, vooral als het ging om hoe ze vrouwen behandelden.

Jean was niet de enige vrouw die June naar het gesticht in Mandeville stuurde. Zijn tweede vrouw stuurde hij er ook heen. Een van mijn vaders halfzussen vertelde dat June haar seksueel misbruikte, vanaf haar elfde tot ze op haar zestiende wegliep.

Mijn vader was dertien toen Jean stierf op dat graf. Ik weet dat dat trauma voor een deel verklaart waarom mijn vader mijn broer, mijn zus en mij behandelde zoals hij dat deed, waarom voor hem nooit iets goed genoeg was. Mijn vader pushte mijn broer om uit te blinken in sport. Hij dronk tot hij niet meer kon nadenken. Hij was vaak dagen aan één stuk verdwenen. Als mijn vader dronk, was hij extreem kwaadaardig.

Maar June werd milder naarmate hij ouder werd. Ik heb hem niet meegemaakt als de hatelijke man die mijn vader en zijn andere kinderen mishandelde, maar als een geduldige en lieve opa.

Mijn vaders wereld en die van mijn moeder waren twee uitersten.

Volgens mijn moeder kwam haar moeder, mijn grootmoeder Lilian 'Lily' Portell, uit een verfiende, ontwikkelde Lon-

dense familie. Ze had iets exotisch waar iedereen het over had; haar vader was Engels en haar moeder kwam van het eiland Malta. Haar oom was boekbinder. Iedereen in de familie bespeelde een instrument en hield van zingen.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog ontmoette Lily op een dansavond voor militairen een Amerikaanse soldaat, mijn grootvader Barney Bridges. Hij was chauffeur voor de generaals en was dol op hard rijden.

Maar toen hij haar meenam naar Amerika was ze teleurgesteld. Ze had zich een leven voorgesteld zoals ze dat in Londen leidde. Toen ze van New Orleans naar Barney's melkveehouderij reden, keek ze uit het raampje van zijn auto en merkte bezorgd op hoe leeg deze wereld eruitzag. 'Waar zijn alle lichtjes?' vroeg ze keer op keer aan haar kersverse echtgenoot.

Soms stel ik me voor hoe Lily over het platteland van Louisiana reed, de nacht in tuurde en besepte dat haar grootse, opwindende leven vol muziek en theevisites en Londense musea op het punt stond klein en hard te worden. In plaats van winkelen en naar het theater gaan zou ze haar leven nu gekooid op het platteland moeten doorbrengen met schoonmaken, eten koken en koeien melken.

Dus sloot mijn grootmoeder zich af, las duizenden boeken, ontwikkelde een obsessie met schoonmaken en miste Londen tot aan haar dood. Mijn familie zei dat Barney Lily niet terug wilde laten gaan naar Londen omdat hij dacht dat ze dan nooit meer thuis zou komen.

Mijn moeder zei dat Lily zo verzonken was in haar eigen gedachten dat ze de neiging had de tafel al af te ruimen als iedereen nog zat te eten.

Ik wist alleen dat mijn grootmoeder mooi was, en ik vond het leuk om haar Britse accent na te doen. Ik word altijd vrolijk van praten met een Engels accent omdat het me doet den-

ken aan haar, mijn modieuze grootmoeder. Ik wilde net zulke manieren en net zo'n zangerige stem hebben als zij.

Omdat Lily geld had, groeiden mijn moeder Lynne, haar broer Sonny en haar zus Sandra op met wat je veel geld zou kunnen noemen, zeker voor landelijk Louisiana. Hoewel ze protestant waren, ging mijn moeder naar een katholieke school. Ze was prachtig als tiener, met kortgeknipt zwart haar. Ze ging altijd naar school in de hoogste laarzen en de kortste rokjes. Ze trok op met de plaatselijke gay jongens, die haar meenamen voor ritjes op hun motor.

Mijn vader had een oogje op haar, met goed recht. En waarschijnlijk mede doordat June hem zo belachelijk hard liet werken, was mijn vader een ongelooflijk sporttalent. Mensen kwamen van heinde en verre om hem te zien basketballen.

Mijn moeder zag hem en zei: 'O, wie is dát?'

Waarschijnlijk ontstond hun relatie uit wederzijdse aantrekkingskracht en lust tot avontuur. Maar hun wittebroodsweken waren allang voorbij toen ik ter wereld kwam.

Toen ze pas getrouwd waren, woonden mijn ouders in een klein huisje in Kentwood. Mijn moeder werd niet langer onderhouden door haar familie, dus mijn ouders waren heel arm. En ze waren jong – mijn moeder was eenentwintig en mijn vader drieëntwintig. In 1977 kregen ze mijn oudere broer, Bryan. Daarna kochten ze een klein boerenhuis met drie slaapkamers. Na de geboorte van Bryan ging mijn moeder weer studeren om onderwijzeres te worden. Mijn vader, die als lasser voor oliemaatschappijen werkte – hard werk dat een maand, of soms wel drie maanden duurde – begon stevig te drinken en het duurde niet lang voordat dat zijn tol eiste binnen het gezin. Volgens mijn moeder kwam het doordat mijn grootvader Barney, haar vader, een paar jaar na haar trouwen om het leven kwam bij een auto-ongeluk, en in de nasleep daarvan ging mijn vader aan de boemel, waardoor hij Bryans eerste verjaardag miste. Toen Bryan een peuter was, bedronk mijn vader zich eens tijdens een kerstfeestje en was hij op kerstochtend spoorloos verdwenen. Die keer zei mijn moeder dat ze er genoeg van had. Ze trok in bij Lily. In maart 1980 vroeg ze een scheiding aan. Maar June en zijn nieuwe vrouw smeekten haar om naar hem terug te gaan, en dat deed ze.

Een tijd lang leek alles rustig. Mijn vader stopte als lasser en begon een bouwbedrijfje. Daarna zette hij met enige moeite ook een sportbedrijf op. Het heette Total Fitness en

het veranderde enkele mannen uit het dorp, onder wie mijn ooms, in bodybuilders. Het was gevestigd in een vrijstaande studioruimte op ons terrein, naast het huis. Een eindeloze stoet gespierde mannen stroomde de fitnessruimte in en uit en ze spanden er hun spieren in de spiegels onder het tl-licht.

Het begon mijn vader heel goed te gaan. In ons kleine plaatsje werd hij een van de welgesteldste mannen. Mijn ouders gaven grote tuinfeesten en rivierkreeftentjes. Ze gaven woeste feesten waarop de hele nacht gedanst werd. (Ik heb altijd aangenomen dat hun geheime ingrediënt om de hele nacht op te blijven speed was, want dat was de populairste drug in die tijd.)

Mijn moeder opende een kinderopvang met haar zus, mijn tante Sandra. Om hun huwelijk te lijmen namen mijn ouders een tweede kind – mij. Ik werd geboren op 2 december 1981. Mijn moeder liet geen gelegenheid voorbijgaan om in herinnering te brengen dat de bevalling wel eenentwintig verschrikkelijke uren had geduurd.

Ik was dol op de vrouwen in mijn familie. Mijn tante Sandra, die al twee zoons had, kreeg op haar vijfendertigste nog een verrassingsbaby: mijn nichtje Laura Lynne. Omdat we maar een paar maanden scheelden, waren Laura Lynne en ik als een tweeling, en hartsvriendinnen. Laura Lynne was altijd als een zus voor me, en Sandra was een tweede moeder. Ze was heel trots op me, en een grote steun.

En hoewel mijn grootmoeder Jean al lang voor mijn geboorte was overleden, had ik het geluk haar moeder, mijn overgrootmoeder Lexie Pierce, nog wél mee te maken. Lexie was krankzinnig mooi, ze maakte zich altijd op met een heel wit gezicht en knalrode lippenstift. Ze was een bikkel en werd met het ouder worden nog stoerder. Mij werd verteld, en ik vond dat heel aannemelijk, dat ze zeven keer getrouwd

was. Zeven! Het was duidelijk dat ze een hekel had aan haar schoonzoon June, maar na de dood van haar dochter Jean bleef ze in de buurt om voor mijn vader en zijn broers en zussen te zorgen, en daarna ook voor haar achterkleinkinderen.

Lexie en ik waren heel close. Mijn levendigste en vrolijkste herinneringen van toen ik een klein meisje was, heb ik aan momenten met haar. We hielden logeerpartijtjes met z'n tweeën. 's Avonds doken we in haar make-upkast. 's Ochtends maakte ze dan een enorm ontbijt voor me. Haar beste vriendin, die naast ons woonde, kwam ook vaak langs en dan luisterden we naar langzame jarenvijftig-liedjes uit Lexies platencollectie. Overdag deden Lexie en ik samen een dutje. Ik vond niets heerlijker dan indommelen terwijl ik naast haar lag, de geur van haar gezichtspoeder en parfum opsnoof en luisterde hoe haar ademhaling steeds dieper en regelmatiger werd.

Op een dag gingen Lexie en ik een film huren. Toen we wegreden bij de videotheek botste ze op een andere auto en kwam vast te zitten in een gat. We konden er niet uit. Er moest een sleepwagen komen om ons te redden. Mijn moeder was geschrokken van het ongeluk. Vanaf dat moment mocht ik geen dingen meer ondernemen met mijn overgrootmoeder.

'Het was niet eens een erg ongeluk!' zei ik tegen mijn moeder. Ik smeekte of ik Lexie mocht zien. Ik hield het meest van haar.

'Nee, ik ben bang dat ze seniel aan het worden is,' zei mij moeder. 'Het is niet meer veilig om met haar alleen te zijn.'

Daarna zag ik haar nog wel bij ons thuis, maar ik mocht nooit meer bij haar in de auto stappen of logeren. Het was een enorm verlies voor me. Ik begreep niet hoe dingen doen met iemand van wie ik hield, gevaarlijk zou kunnen zijn.

Wat ik op die leeftijd het allerleukste vond om te doen, afgezien van dingen ondernemen met Lexie, was me in een kast

Een moedig en verrassend ontroerend verhaal over vrijheid, roem, moederschap, overleven, geloof en hoop

In juni 2021 luisterde de hele wereld mee toen Britney Spears voor de rechtbank sprak. Dat ze haar stem - haar waarheid - liet horen, had een enorme impact en veranderde haar leven en dat van talloze anderen. *The Woman in Me* onthult voor het eerst de ongehooflijke reis - en de innerlijke kracht van een van de grootste artiesten in de geschiedenis van de popmuziek.

Spears' baanbrekende boek belicht opmerkelijk openhartig en met veel humor de onvergankelijke kracht van muziek en liefde - en wat het voor haar als vrouw betekent om eindelijk haar eigen verhaal te vertellen, op haar eigen voorwaarden.

Britney Spears is een Grammy Award-winnend popicoon en met meer dan 100 miljoen verkochte platen wereldwijd een van de meest succesvolle en gevierde entertainers in de muziekgeschiedenis. In 2021 werd ze door *Time Magazine* uitgeroepen tot een van de 100 meest invloedrijke mensen ter wereld.

**KOS
M•S**

NUR 661
Kosmos Uitgevers,
Utrecht/Antwerpen